

одржавали републиканску владавину. Некад потреба за доношењем новог устава може да искрсне и онда када је претходни устав застарео и услед дугог трајања изгубио актуелност па више не одговара потребама датог друштва. Има много таквих устава у свету који су доношени уместо застарелих, као Устав Швајцарске Конфедерације од 1874. уместо оног од 1848. Устав Данске од 1953. уместо оног од 1915. и др. На крају, потреба за доношењем новог устава може да наступи и услед тога што је у првобитни уставни текст унето много значајних измена и допуна тако да се изгубио њихов смисао а то онда налаже и нужну прераду и израду новог устава. У самој промени устава, његовој пракси, могу да се уоче две ситуације. У првој устав врло брзо може да покаже своје слабости и недостатке па да изискује и своју брзу промену и прилагођавање стварности. Иако доношење устава изискује спорост и темељност у раду, догађају се и такви устави који нису довољно изучили стварност па су олако и брзоплето донети, или због некритичког копирања устава који им је био узор или из разлога журбе да се донесе устав и правно покрије постојећа стварност. Друга ситуација у погледу односа устава према стварности је таква да је устав у моменту свог доношења добар и прилагођен друштвеној стварности, тако да се једно време успешно примењује у пракси. До тешкоћа с њим долази временом, услед самог кретања и развоја друштва па се појављује раскорак између нормативног и стварног. Зато, и ако је један устав прилагођен потребама датог друштва, он то после краћег или дужег времена не мора да буде, што изазива потребе његовог мењања и прилагођавања новонасталој стварности. Устави се мењају на два начина, у два правна облика, и то уставног закона о изменама и допунама устава и у облику амандмана на устав. Устави се више опредељују за облик амандмана а ту праксу познају и наши социјалистички устави који су више нагињали амандманима као што је случај са Уставом СФРЈ од 1963. и Уставом СФРЈ од 1974. Када се устав мења путем уставног закона, онда се њиме интервенише у сам уставни текст који више није исти као првобитни, а у случају амандмана они се не уносе у уставни текст (он остаје исти), већ се додају на крају текста устава и као такви логички и концепцијски следе важећи уставни систем успостављен првобитним уставом.